

13. 1. 2016

ID: 100157

Důvod vzetí do vazby

K závěru, že si obviněný zavinil vazbu sám, postačuje, pokud zavinil naplnění i jen jednoho z více důvodů, pro něž byl vzat do vazby

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 827/2014, ze dne 20.10.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce V. P., zastoupeného Mgr. I.J., advokátkou se sídlem v H.B., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o zadostiučinění za nemajetkovou újmu a o náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 117/2012, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 69 Co 398/2013 - 95, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobce v žalobě požadoval zaplacení částky ve výši celkem 1.042.590,- Kč s příslušenstvím, sestávající z následujících nároků:

- zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež měla být žalobci způsobena nezákonným omezením osobní svobody (zadržením a výkonem vazby) v rámci trestního stíhání vedeného proti žalobci, ve výši 630.000,- Kč, tj. 1.500,- Kč za každý den vazby,
- náhrady škody odpovídající (paušálnímu) ušlému zisku žalobce po dobu vazby ve výši 71.400,- Kč, tj. 170,- Kč za každý den vazby,
- zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež měla žalobci vzniknout v důsledku zahájení a vedení uvedeného trestního stíhání v období přesahujícím omezení žalobcovy osobní svobody, ve výši 107.700,- Kč, tj. 300,- Kč za den,
- náhrady škody odpovídající nákladům vynaloženým žalobcem na obhajobu v trestním řízení ve výši 233.490,- Kč.

Žalobce uvedené nároky dovozuje ze skutečnosti, že proti němu bylo zahájeno a vedeno trestní stíhání pro trestný čin pohlavního zneužívání a posléze i pro trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže. Žalobce byl v rámci trestního stíhání 420 dní ve vazbě, obžaloby byl nakonec zproštěn v celém rozsahu.

Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 25. 4. 2013, č. j. 23 C 11/2012 - 62, výrokem I rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 758.810,- Kč s příslušenstvím (420.000,- Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vazbou, 71.400,- Kč jako náhradu ušlého zisku za dobu strávenou ve vazbě, 50.000,- Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním a 217.410,- Kč jako náhradu škody vzniklé vynaložením nákladů na obhajobu), výrokem II zamítl žalobu o zaplacení částky 283.780,- Kč s příslušenstvím a úroku z prodlení z částky 758.810 Kč za dobu od 6. 6. 2012 do 22. 6. 2012 a výrokem III rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Městský soud v Praze jako soud odvolací výrokem I napadeného rozsudku potvrdil výrok I rozsudku soudu prvního stupně ohledně částky 232.726,56 Kč s příslušenstvím (50.000,- Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním a 182.726,56 Kč jako náhradu škody vzniklé vynaložením nákladů na obhajobu), ve zbytku (ohledně částky 526.083,44 Kč s příslušenstvím) výrok I rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl. Odvolací soud

dále rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně (výrok II) a o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok III).

Soud prvního stupně učinil ve věci následující skutková zjištění. Proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání, které bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 17. 9. 2009. Dne 17. 9. 2009 byl žalobce zadržen, dne 18. 9. 2009 bylo usnesením Okresního soudu v Jihlavě č. j. 11 Nt 219/2009 – 9 rozhodnuto o jeho vzetí do vazby. Žalobce byl vzat do vazby z důvodů předvídaných ustanovením § 67 písm. b) a c) trestního řádu, šlo tedy o vazbu koluzní a předstižnou. Trestní stíhání žalobce skončilo rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 15. 9. 2011, který nabyl právní moci dne 4. 11. 2011, a kterým byl žalobce zproštěn obžaloby podle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Dne 10. 11. 2010 byl žalobce z vazby propuštěn.

Co se týče vazebního důvodu podle ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu (vazba předstižná), soud prvního stupně zjistil, že podle usnesení o vzetí do vazby, pokud by byl žalobce ponechán na svobodě, mohl by trestný čin opakovat, neboť již v minulosti byl pro mravnostní trestné činy opakovaně odsouzen. Naposledy byl uznán vinným mj. i trestným činem pohlavního zneužívání a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání pěti roků, z něhož byl žalobce podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba v délce čtyř let. Žalobce měl přitom trestný čin, pro který byl obviněn a vzat do vazby, spáchat právě ve zkušební době a k jeho spáchání se částečně doznal.

Pokud se týče vazebního důvodu podle ustanovení § 67 písm. b) trestního řádu (vazba koluzní), soud prvního stupně zjistil, že podle usnesení o vzetí žalobce do vazby by při ponechání žalobce na svobodě „hrozila důvodná obava, že bude působit na svědky, kteří jsou nezletilí, dosud nebyli vyslechnuti v procesním postavení svědků, lze mít za to, že s ohledem na věk by mohli být i snadno ovlivnitelní. Navíc bylo zjištěno, že krátce po výsledku obviněného I. M., který je rovněž stíhán pro stejný trestný čin, kterého se měl dopustit ve vztahu ke stejným poškozeným, došlo ke schůzce obou obviněných a poškozených, během které měli být poškození nabádáni obviněným V. P. k tomu, aby vypovídali v rozporu se skutečným stavem věci ve prospěch obviněného.“

Soud prvního stupně se nejprve zabýval otázkou, zda si žalobce zavinil zahájení trestního stíhání a vzetí do vazby sám ve smyslu ustanovení § 12 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“. Dospěl přitom k závěru, že žalobce si vzetí do vazby nezavinil. Pokud jde o vazbu koluzní, její důvodnost by dle odůvodnění usnesení o vzetí do vazby byla shledána i v případě, že by soud neměl k dispozici zjištění, že žalobce již na svědky působil. O vzetí do koluzní vazby bylo rozhodnuto jaksi „automaticky“, jak se standardně rozhoduje. Toliko „nad rámec“ je v usnesení o vzetí do vazby uvedena skutečnost, že žalobce na svědky již působil. Pokud jde o vazbu předstižnou, u ní je úvaha soudu o vzetí do vazby odvíjena od předchozího pravomocného odsouzení žalobce, to však nemůže představovat okolnost, kterou si žalobce vazbu způsobil. Ve vztahu k zavinění si zahájení trestního stíhání soud prvního stupně uvedl, že žalobce se doznal pouze k dílčí části činností kladených mu za vinu, zbylou část činností zčásti nebo zcela popřel. Takové doznání jistě nemohlo být rozhodující příčinou zahájení trestního stíhání proti žalobci. Trestní stíhání by podle soudu prvního stupně bylo proti žalobci zahájeno i v případě, že by doznání neučinil.

Soud prvního stupně se následně zabýval nárokem na zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce vzniklou v důsledku nezákonného omezení jeho osoby vazbou a přiznal žalobci jako zadostiučinění částku „středního denního odškodného“ dle judikatury Nejvyššího soudu, tj. 1.000,- Kč za den vazby, celkem tedy 420.000,- Kč. K nároku na náhradu ušlého zisku žalobce po dobu vazby soud prvního

stupně uvedl, že žalobce v průběhu celého roku 2009 dosahoval jistého příjmu i zisku z podnikání, po propuštění z vazby v roce 2011 žalobce opět příjmy vykazoval. Není důvod pochybovat o tom, že za pravidelného běhu věcí by žalobce výdělku dosahoval i v době, kterou trávil výkonem vazby. Soud proto žalobci přiznal jím požadovanou paušální částku 170,- Kč za den vazby, tedy celkem 71.400,- Kč. Co se týče zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jejíž vznik žalobce spojuje se zahájením a vedením trestního stíhání (po dobu přesahující dobu strávenou ve vazbě), soud prvního stupně shledal, že žalobci vznikla újma, a jako přiměřené zadostiučinění mu přiznal částku 50.000,- Kč. Pokud jde o nárok na náhradu škody odpovídající nákladům vynaloženým žalobcem na obhajobu v trestním řízení, soud prvního stupně žalobě vyhověl co do částky 217.410,- Kč (neboť za některé úkony, za které žalobce požadoval náhradu, ji soud prvního stupně nepřiznal).

Odvolací soud převážně vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Dále provedl dokazování týkající se důvodů vzetí žalobce do vazby podle ustanovení § 67 písm. b) trestního řádu a zavinění si této vazby žalobcem. Odvolací soud provedl dokazování usnesením o vzetí do vazby č. j. 11 Nt 219/2009 - 9 (č. l. 97 trestního spisu), úředním záznamem o podání vysvětlení nezletilého H. (č. l. 15 - 16 trestního spisu), úředním záznamem o rozhovoru s nezletilým Č. (č. l. 23 - 24 trestního spisu) a úředním záznamem na č. l. 24 trestního spisu. Vyšel rovněž z výpovědi žalobce při hlavním líčení a z výslechu pracovníka orgánu péče o dítě J. při hlavním líčení (č. l. 233 trestního spisu). Z uvedených důkazů vzal odvolací soud za prokázané, že krátce po výslechu obviněného I. M. došlo ke schůzce obou obviněných (I. M. a žalobce) a nezletilých poškozených, během které byli nezletilí nabádáni žalobcem k tomu, aby vypovídali v rozporu se skutečným stavem věci ve prospěch žalobce. Odvolací soud se ve svém právním hodnocení věci od soudu prvního stupně odchýlil, neboť nesouhlasil se závěrem, že si žalobce vzetí do vazby nezavinil.

Jestliže se žalobce sešel s dalším obviněným a s oběma nezletilými, pak si tímto jednáním vzetí do vazby z důvodu možného působení na svědky podle ustanovení § 67 písm. b) trestního řádu zavinil sám.

Co se týče vzetí do vazby podle ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu, důvod vazby byl shledán v tom, že žalobce byl již v minulosti odsouzen pro obdobnou trestnou činnost. Z výkonu pětiletého nepodmíněného trestu byl podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba v délce čtyř let. Žalobce měl trestný čin, pro který byl stíhán, spáchat v uvedené zkušební době. I druhý vazební důvod je proto podle odvolacího soudu zapříčiněn volným jednáním žalobce, a to jeho trestnou činností, pro kterou byl v minulosti pravomocně odsouzen.

Žalobce si podle odvolacího soudu vazbu z obou vazebních důvodů zavinil sám, nemá proto nárok na zadostiučinění za újmu způsobenou výkonem vazby ani na náhradu ušlého zisku po dobu vazby. Co se týče nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně a jeho rozsudek v této části potvrdil. Pokud jde o nárok na náhradu škody vzniklé vynaložením nákladů na obhajobu, odvolací soud nepřiznal náhradu za náklady vynaložené v souvislosti s vzetím do vazby, neboť to si podle něj žalobce sám zavinil. Nárok žalobce na náhradu za vynaložené náklady obhajoby proto odvolací soud shledal opodstatněným toliko v částce 182.726,56 Kč.

Rozsudek odvolacího soudu v měnící části výroku I (týkající se zamítnutí žaloby v částce 526.083,44 Kč s příslušenstvím) a v závislých výrociích II a III o nákladech řízení napadl žalobce dovoláním. V něm uvádí, že je přesvědčen o tom, že si vazbu v žádném případě nezavinil, a že napadené rozhodnutí je v uvedené otázce v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, kterou ve svém rozsudku citoval soud prvního stupně.

Odvolací soud podle dovolatele zcela opomněl, že vazební důvod podle ustanovení § 67 odst. 1 písm.

b) trestního řádu pominul již cca jeden měsíc po sdělení obvinění. Nikterak se nezabýval zákonností dalšího držení žalobce ve vazbě po odpadnutí tohoto důvodu.

Žalobce je přesvědčen o tom, že i pokud by soud rozhodující o vzetí žalobce do vazby neměl k dispozici úřední záznamy o tvrzení nezletilých, byly by důvody koluzní vazby shledány jaksi „automaticky“, jako se tomu standardně děje při stíhání v obdobných typech trestné činnosti.

Žalobce dále v dovolání uvádí, že v právním státě nemůže být minulost obviněného (dřívější páchaní trestné činnosti) důkazem o spáchání skutku, ani bez dalšího důvodem pro vzetí obviněného do vazby či pro jeho držení ve vazbě. Pro posouzení zavdání příčiny vzetí do vazby není významné, zda jednání obviněného vyvolalo podezření, že byl spáchán trestný čin, a zda naplnilo skutkovou podstatu trestného činu, nýbrž to, zda jeho chování bylo důvodem k obavě zakládající důvod, pro který byl vzat do vazby. Pojem zavinění si vzetí do vazby by měl být vykládán restriktivně tak, aby nedošlo k popření úmyslu zákonodárce založit odpovědnost státu i za zákonná rozhodnutí o vazbě.

Žalobce dále namítá, že mu odvolací soud odňal svým rozhodnutím právo na řádný opravný prostředek. Opřel totiž své rozhodnutí o dokazování těmi důkazy, které byly provedeny pouze odvolacím soudem, a před soudem prvního stupně vůbec provedeny nebyly. Hodnocení důkazů odvolacím soudem v otázce zavinění si vazby podle žalobce neodpovídá ustálené rozhodovací praxi soudu dovolacího (žalobce zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu citovanou v rozsudku soudu prvního stupně). Odvolacím soudem při hodnocení otázky zavinění si vazby nebylo vůbec vzato v úvahu, že nezletilí H. a Č., na jejichž tvrzeních odvolací soud postavil závěr o ovlivňování svědků, byli v době činění úředních záznamů již osobami šetřenými pro jejich trestnou činnost, osobami s problematickou minulostí a doloženými kázeňskými excesy. V trestním řízení bylo rozhodnutí o zproštění žalobce obžaloby založeno právě na tom, že osoby poškozených jsou osobami zcela nevěrohodnými. Odvolací soud dále podle žalobce nepřipustně nahrazoval procesní aktivitu žalovaného, kterého stíhalo břemeno důkazní o skutečnosti, že si žalobce vazbu zavinil sám. Žalovaná sice v průběhu řízení tvrdila, že si žalobce vzetí do vazby zavinil sám, nikdy však tato svá tvrzení důkazně nepodporovala odkazem na úřední záznamy nezletilých poškozených či na úřední záznam na č. l. 24, které byly jako důkazy provedeny poprvé právě až odvolacím soudem. Odůvodnění napadeného rozsudku je podle žalobce vnitřně rozporné.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. a čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je přípustné pro posouzení otázky, zda si žalobce předstíží svou vazbu zavinil sám tím, že byl osobou již dříve trestanou, neboť při jejím posouzení se odvolací soud odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu. Dovolání však není důvodné.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 OdpŠk má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.

Podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠk, které představuje výjimku z výše citovaného § 9 odst. 1 OdpŠk, nemá právo na náhradu škody ten, kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavinil sám.

Podle ustanovení § 67 trestního řádu, ve znění účinném do 31. 7. 2013, smí být obviněný vzat do vazby jen tehdy, jestliže z jeho jednání nebo dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava, že uprchne nebo se bude skrývat, aby se tak trestnímu stíhání nebo trestu vyhnul, zejména nelze-li jeho totožnost hned zjistit, nemá-li stálé bydliště anebo hrozí-li mu vysoký trest (písmeno a/), že bude působit na dosud nevyslechnuté svědky nebo spoluobviněné nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní stíhání (písmeno b/), nebo že bude opakovat trestnou činnost, pro niž je stíhán, dokoná trestný čin, o který se pokusil, nebo vykoná trestný čin, který připravoval nebo kterým hrozil (písmeno c/), a dosud zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu, jsou zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný, a s ohledem na osobu obviněného, povahu a závažnost trestného činu, pro který je stíhán, nelze v době rozhodování účelu vazby dosáhnout jiným opatřením.

K zavinění si vazby samotným obviněným podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠK je třeba uvést, že i když je odpovědnost státu za škodu objektivní (tj. bez ohledu na zavinění odpovědné osoby) a bez liberačního důvodu, nejde o odpovědnost absolutní v tom smyslu, že by nastupovala bez výjimky vždy, jsou-li splněny předpoklady odpovědnosti. Jsou-li jinak splněny podmínky odpovědnosti státu za škodu způsobenou rozhodnutím o vazbě, nenáleží právo na náhradu škody osobě, která si vazbu sama zavinila svým jednáním. (Srov. Vojtek, Petr. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci: komentář. 3. vyd. Praha: C.H. Beck, 2012. s. 134.)

K výkladu „zavinění si“ vazby se vyjádřil Ústavní soud tak, že používá-li zákon č. [82/1998 Sb.](#) tento termín, pak by měl být chápán jako „způsobení si“ („zavdání příčiny ke“) vzetí do vazby a měl by být vykládán restriktivně, resp. tak, aby samotný aspekt zavinění neznamenal ve své podstatě popření úmyslu zákonodárce založit odpovědnost státu i za zákonné rozhodnutí o vazbě (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 11/10, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 148/2011).

K otázce, zda si obviněný zavinil vazbu sám, když v minulosti páchal obdobnou trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen, se Nejvyšší soud již vyjádřil a uvedl, že se o zavinění vazby obviněným nejedná.

Nejvyšší soud ve správě o účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., projednané a schválené plénem Nejvyššího soudu ČSSR, ze dne 30. 11. 1977, sp. zn. PlsF 3/77, uvedl: „Nemožno (...) jednoznačne vidieť zavinenie na uvalení väzby len v tom, že okresný prokurátor zdôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napr. o osobu niekoľkokrát súdne trestanú pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatela je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu, a že je to dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy.“

Podle výše uvedeného nelze tedy shledávat zavinění si vazby, pokud poškozený byl již několikrát soudně trestaný (byť pro stejnou trestnou činnost, pro niž je nyní trestně stíhán), a proto existuje důvodná obava, že by mohl opět páchat trestnou činnost obdobné povahy. Na uvedeném závěru nemění nic ani skutečnost, že se týkal ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem. Uvedené ustanovení (právo na náhradu škody nemá ten, kdo si vazbu zavinil sám, zejména tím, že pokusem o útěk nebo jiným svým jednáním dal příčinu k obavám, jež byly důvodem vazby nebo jejího prodloužení), ačkoliv je do jisté míry konkrétnější než současná právní úprava, odpovídá smyslu ustanovení § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠk, tudíž je jeho výklad použitelný i pro současnou praxi.

Z uvedeného pohledu je proto právní posouzení otázky zavinění si vzetí do vazby žalobce podle § 67 písm. c) trestního řádu ze strany odvolacího soudu nesprávné.

Při posuzování důvodnosti dovolání žalobce však Nejvyšší soud nemohl přehlédnout, že trestní soud vzal při vzetí žalobce do vazby v úvahu nejen to, že žalobce již dříve páchal obdobnou trestnou činnost, ale rovněž skutečnost, že se obviněný ke spáchání trestného činu zčásti doznal.

Podle judikatury Nejvyššího soudu je z hlediska zavinění si vzetí do vazby podstatné, zda chování obviněného bylo důvodem k obavě zakládající důvod, pro který byl vzat do vazby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2004, sp. zn. 25 Cdo 2255/2002, proti kterému podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 3.11.2005, sp. zn. II. ÚS 366/04). V nyní posuzovaném případě lze z usnesení o vzetí do vazby dovozovat, že obava trestního soudu z možného opakování trestné činnosti pramenila rovněž ze skutečnosti, že žalobce již nezletilé pohlavně zneužíval (k čemuž se částečně doznal), a v této činnosti by mohl pokračovat.

Nejvyšší soud již přijal za svůj závěr, že doznání se ke spáchání trestného činu může být skutečností, kterou si obviněný zavinil trestní stíhání (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. ledna 2013, sp. zn. 30 Cdo 1777/2012) nebo odsouzení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 28 Cdo 778/2011, srov. rovněž Vojtek, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 101 a 102).

Uvedený závěr lze dle Nejvyššího soudu vztáhnout rovněž na zavinění si vazby, byť nikoliv obecně, ale vždy po zvážení konkrétních okolností posuzovaného případu, vyjádřených skutečnostmi, které trestní soud při vzetí do vazby dle odůvodnění usnesení o vzetí do vazby zvažoval.

V nyní posuzovaném případě Nejvyšší soud po zvážení všech okolností shledal, že žalobce si vzetí do předstížené vazby zapříčinil sám. Žalobce se sice doznal jen k části skutků, kladených mu za vinu (konkrétně ke zneužití jednoho nezletilého), nicméně i to mohlo vyvolat (a podle odůvodnění usnesení o vzetí do vazby vyvolalo) důvodnou obavu trestního soudu z toho, že žalobce bude v pohlavním zneužívání, pro které byl již dříve trestán, pokračovat.

K závěru, že si obviněný zavinil vazbu sám, postačuje, pokud zavinil naplnění i jen jednoho z více důvodů, pro něž byl vzat do vazby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. 25 Cdo 882/2003, uveřejněný pod číslem 15/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, proti němuž podanou ústavní stížnost Ústavní soud usnesením ze dne 23. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 75/04, odmítl). Vzhledem k tomu se Nejvyšší soud již nezabýval otázkou, zda si obviněný zavinil sám vazbu koluzní, tedy vazbu z důvodu uvedeného v § 67 písm. b) trestního řádu, ani žalobcem vytýkanými vadami postupu odvolacího soudu, jež se tohoto vazebního důvodu měly týkat. Ze stejného důvodu nebylo třeba zabývat se námitkou žalobce, že odvolací soud opomněl, že vazební důvod podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. b) trestního řádu pominul již cca jeden měsíc po sdělení obvinění.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)